

סיפור הצלחה, סיפור כישלון,

וסיפור שהוא לא הצלחה ולא כישלון

עת העריץ הכותב את א.ר. יותר מכל בשרודם אחר (אפילו חזליתו נחשב בעיניו כקליפת-השום לעומת א.ר.) בשל עמידתו האיתנה בין הקורות, בשל רוח הביטחון והאמונה שנסך בחבריו, בשל זינוקיו המרהיבים ומלאי-ההקרה, בשל צירופו לסגל הלאומי, ויותר מכל — בשל כובע-המיצחיה שחבש, גם כשעמד עם הגב אל השמש. הכותב משוכנע כי היה זה א.ר. שהמציא את כובע-המיצחיה. אומנם באו אחריו דורות רבים של שוערים ועשרות כובעי-מיצחיה, מהם נאים ומהם עזי-בים, אך מאז ועד היום לא התאים שוער לכובע-מיצחיה חייטו יותר מא.ר. הנערץ. אולי כדאי ברגע זה להשתפך ולגלות, כי הכותב שאף בכל ליבו להיות שוער מוצק וגמיש כא.ר., אס-כי הכיר במיגבלותיו והסתפק בהערצה אילמת בלבד. פעמים רבות ניגלה א.ר. לכותב בחלומו, כשכובע-מיצחייתו מתנשא אל-על וזינוקיו מרהיבים עוד יותר מאשר במציאות.

בינתיים נאלץ לכותב להתבגר מעט, ולהסתפק ב-כתיבה, וגם את מצב הליגה אינו מכיר די הצורך. אבל נראה כי א.ר. ראה ימים קשים יותר. הנה הוא, נדל השוערים, נוהג טייגר דולף בעיר גשומה, ידיו הבוטחות מנקבות כרטיסיות ורגליו השריריות שעונות בנוקשות אל הדושות. שמו, שהיה מפארא את כותרות כל עיתוני-הספורט וממש נושא לשפע של מישחקי-מילים, מוטבע היום ברישול על מכונת-העודף של הכסף הקטן, והגרוע מכל — כובע-המיצחיה המהולל איננו, ותחתו נחשפה חלקת שיער דליל. אין דבר עצוב משקיעת האלים.

חנור מרמרי

החייט ק.

פעם יצרו ג'ינסים באמריקה והמנחים (ימאים) היו מברזילים אותם לחנויות. פעם יצרו ג'ינסים רחבים אבל האופנה היתה ללכת צר. פעם יצרו ג'ינסים שמגיי עים עד החור של הפופיק, אבל כל אזרח היה חייב להוריד את החגורה כדי שגיעו עד הקו של התחת, ככה שעם טיישיט קצר יוכלו לראות את ההתחלה של החריץ. לצורך זה הופנה כל קונה ג'ינס בחנויות ה-ימאים, לאחר ששילם לירה אחת דמי תיקון, אל החייט ק.

החייט ק. היה אדם מריר במקצת. היו לו ציפיות אחרות מן החייט. כשהיה צעיר, כמו בתמונה שמאחורי, הוא לא חלם שגיע אל החור הזה ברחוב הימאים, ויעבוד בלחצר ג'ינסים לפושטאים ולמאניאקים-החייט ק. בא ממקום אחר, והיתה לו דיפלומה בחייטות כתובה באותיות גותיות מאיזו אקדמיה בווינה או בבודפשט. היו לו גם תמונות של מודלים, עם חליפות בנוסח הרצל והקייזר וילהלם, מודבקות באופן סימטרי מסביב ל-דיפלומה. אבל הנה הוא יושב כאן, מאחורי הזינגר הישנה, לפניו קערית-המרק של הצהריים, והוא מצר ג'ינסים. רק ג'ינסים. לירה לג'ינס, וג'ינס זה בד קשה וגס, הורס את המכונה ואת האצבעות. ובאמת קיבל החייט ק. קמטים על המצח ושקיות תחת העיניים מרוב מאבקים נגד הבד העבה. וכל הפראיירים רוצים את הדוגרזים שלהם על המקום, ומנדנדים, ולא מבי-נים מה זה טוב ומה זה יפה.

יום אחד, וזה היה לפני שהכותב החל מצר את מכנסיו, אולי לפני עשרים וכמה שנים, נכנס החייט ק. לאפאטיה מוחלטת. הוא התחיל להזניח את המקום והתחיל להזניח את עצמו. החייט ק. החליט שפני'מה היא לבוש מספיק טוב בשביל הקהל הגס הזה ובשביל הבד המחורבן הזה, ומאז הפסיק להתלבש. סלון החייטות שלו הלך והתקלף. השלט אופנת גברים ונשים הלך ודהה. רק הידיים המשיכו לפרום תפרים והרגלים המ-שיכו לנענע את הדושות. זהו.

כאשר ביקר הכותב באתרי נוף ילדותו ועבר ברחוב הימאים, הלך להציץ אצל ק. החייט. והוא עוד שם. עם הפני'מה. הרגליים מנענעות והזינגר תופר, וקערית-המרק על השולחן כבר עשרים וכמה שנים, ועוד מעלה אדים. ועל השולחן ערימות של ג'ינסים, שהם כבר מתוצרת הארץ, והמחיר הוא חמש-עשרה לתיקון, אבל הבד עדיין גס וסרבני וק. החייט עודנו נאבק בו ב-אפאטיה מרירה.

שקיות-החלב הגיעו בזמן לחנויות ולשוקים. לקראת בלותו היתה לו. עדנה, והחולצה שלו התייבשה לגמרי.

ט. החלבן עדיין במיקצוע. יש לו כבר שלושה נכדים ואת העיפרון מהאוזן החליף בגלובוס. הוא גם קנה חולצה חדשה מדקרונ אפור. עכשיו יש לו נהג שכיר בשביל הליילנד. ט. יושב במושב הימני עם היד על החלון, והנהג פורק ומעמיס. ט. כבר לא עובד ממש, הוא רק עושה חשבונות. ייתכן שבעוד שנה-שנתיים יקנה לעצמו מחשבי-כיס קטן.

חנור מרמרי

הנהג א.ר.

ביום גשם אחד נקלע כותב העמוד לעיר-מולדתו, למטרות שאינן קשורות בסיפור זה. בין שאר עיסוקיו הודמן לו להמתין, נוטף מים, לאוטובוס באחד מן הקווים העירוניים. לאחר המתנת-מה הבקיע האוטובוס מתוך הערפל והכותב נכנס לתוכו נושף אדים מהבילים, והגיש לנהג כסף-קטן רטוב וקר.

הנהג היה אדם עייף ואפור-פנים, עטוף במעיל-רוח כבד ובצעיר-צמר, וכולו מכווץ מאחרי ההגה מחמת גל-הקור הלח שחדר יחד עם הכותב מן הדלת הפתוחה. הוא נטל את הכסף הקטן, שתי מטבעות בנות לירה כ"א, ובעודו מנגב בידו האחת את ההבל מן השימשה הקדמית, ומחזיק את ההגה בין ברכיו, פנה ביד ימינו אל מכונת-העודף וסחט ארבע פעמים את גליל המטבעות בנות עשר האגורות, שכן מחיר הכרטיס היה לירה ושישה עשר.

משהתקין הכותב את ידו כלי לקלוט את המטבעות, הבחין בתווית-הפלסטיק הדבוקה אל מכונת-העודף. תווית כחולה, שמתוכה מובלטות אותיות לבנות, מגר שמות במקצת בצורתן ומרווחות יתר על המידה. התווית ציינה את שם הנהג ואת מיספרו. ואם כי מיספרו של הנהג לא עורר בכותב כל תגובה, הרי השם החקוק בפלסטיק הפיח בליבו גל של חמימות- זה היה א.ר.

א.ר. היה שוער אמיץ וקפטן מחונן בקבוצת הכדורגל שהכותב, כנער רך, נימנה עם אוהדיה השרופים. אותה

חנור מרמרי

החלבן ט.

בעיר-מולדתו של כותב העמוד גר חלבן אחד, ט. שמו. היתה לו עגלת-עץ קטנה ומרוטה, והוא היה דוחף אותה עמוסת בקבוקים וקרטוני-ביצים, בעלייה התלולה שליד ביתו של הכותב. בחמסינים היתה חולצת-החאקי של ט. החלבן רטובה מזיעה, ואילו בחורף היתה רטובה מזיעה וממי-גשם גם יחד. שנים ארוכות דחף ט. את עגלת-החלב שלו בשקדנות ובהתמדה, וכל הצרכנים ידעו שעליו אפשר לסמוך. הוא תמיד ישנו, ותמיד בא בזמן, ולא מרמה בעודף.

העבודה הקשה נתנה את פירותיה. יום אחד החליף ט. החלבן את עגלת-העץ הישנה בעגלת אלומיניום נאה ומשוכללת, בעלת גלגלי-בלון, ועליה מודפס בתכלת מאיר-עיניים: תנובה. עגלה מודרנית, אבל כבדה יותר-הוורידים שהכילו בקרסוליו של ט. כשדחף את עגלת-העץ, הישבו לפקוע משהחל לדחוף את עגלת-הכסף הנוצצת. אבל הוא לא ויתר ולא נשבר, והחלב המשיך להגיע ללא תקלות.

השנים הלפו וט. החלבן הצטמק נוחמת הנטל. חולצת-החאקי הרטובה תמיד החלה נתלית עליו בי-רפיון, ומשוכש-השיזוף האדום שהיה מקועקע לתפארת מתחת לצווארו הלך והצהיב. אולם הקידמה הגיע גם לענף החלבנות, ויום אחד הופיע ט. החלבן רכוב באיטיות, אך בגאווה, על כלי מנועי, תלת-אופני, הנושא ארגז-עץ גדול ומרווח ועליו כתוב: תנובה. צווארון חולצת-החאקי של ט. רופד מעתה במיטפת-אף לבנה, כיוון שט. נאלץ להמשיך להשקיע מאמץ רב בעבודה. כדי להגיע את תלת-האופן, השתמש בחבל ארוך שדרך סביב המנוע ומשך בכוח פעם אחר פעם, עד שהחל המנוע לטרטר, והרכב לטפס לעבר הבית הבא.

כאשר השתחרר הכותב מן הצבא, הופתע לגלות כי ט. נוהג בגיפ של ממש (ועליו: תנובה). שערו הכסוף מעט, אבל פניו הוטבו. אפילו חולצת-החאקי היתה כימעט יבשה. ט. הספיק, תודות לגיפ, לגמור את הטור בשליש הזמן, ונהייה חלבן של עוד שתי שכונות. אחר-כך באה מהפכת הפוליטילון, שהדיחה את החלבנים ממעמדם החיוני. ט. הסתגל מהר. הוא קנה לייכנד ענקי (תנובה) ונהייה מפיץ-חלב אזורי. העיפרון עדיין על האוזן והמיטפתח על הצווארון, מתוך הרגל.

כָּךְ תּוֹפֵר חֵיט,
כָּךְ תּוֹפֵר חֵיט!
הוא גּוֹזֵר הַבַּד בְּנַחַת
וּמְשַׁחֵל לוֹ חוּט בְּמַחַט.

כָּךְ תּוֹפֵר חֵיט
לִי מְעִיל,
לְךָ מְעִיל
בַּיּוֹם שֶׁל חַג
נִלְבַּשׁ בְּגִיל -
כָּךְ תּוֹפֵר חֵיט!